

# Cartea lui Daniel - Numărul o sută șaizeci și doi

## *Timpul profetic al Romei: Dezvăluirea viziunii*

Jeff Pippenger

2024-03-27

Roma stabilește vedenia, iar Roma este descoperită la „vremea” ei. Aceasta este o afirmație a Sorei White, în care ea afirmă ceea ce ar trebui înțeles ca de la sine înțeles:

Apocalipsa este o carte pecetluită, dar este și o carte deschisă. Ea consemnează evenimente minunate care urmează să aibă loc în zilele din urmă ale istoriei acestui pământ. Învățăturile acestei cărți sunt bine definite, nu mistice și ininteligibile. În ea este reluată aceeași linie profetică precum în Daniel. Pe unele profeții, Dumnezeu le-a repetat, arătând astfel că trebuie acordată importanță acestora. Domnul nu repetă lucruri care nu au mare însemnătate. Manuscript Releases, volumul 9, 8.

„Domnul nu repetă lucruri care nu sunt de mare însemnătate”, iar „vremurile” asociate cu Roma sunt repetate iar și iar. Este de „mare însemnătate” să se înțeleagă „vremea” asociată cu Roma, căci aceasta este ceea ce descoperă Roma ca fiind subiectul care stabilește viziunea. De șapte ori, cei o mie două sute șaizeci de ani ai domniei papale sunt menționați în mod direct în Daniel și Apocalipsa.

El va rosti cuvinte mari împotriva Celui Preaînalt, îi va istovi pe sfinții Celui Preaînalt și își va pune în gând să schimbe vremurile și legile; și vor fi dați în mâna lui până la o vreme, vremuri și o jumătate de vreme. Daniel 7:25.

Și am auzit pe omul îmbrăcat în in, care era deasupra apelor râului, când și-a ridicat mâna dreaptă și mâna stângă către cer și a jurat pe Cel ce trăiește în veci că va fi pentru o vreme, vremi și o jumătate de vreme; și când va isprăvi să sfărâme puterea poporului sfânt, toate aceste lucruri se vor sfârși. Daniel 12:7.

Dar curtea din afară a templului, las-o la o parte și n-o măsoară; căci a fost dată neamurilor; și cetatea sfântă o vor călca în picioare patruzeci și două de luni. Apocalipsa 11:2.

Și le voi da putere celor doi martori ai mei, și vor proroci o mie două sute șaizeci de zile, îmbrăcați în haine de sac. Apocalipsa 11:3.

Și femeia a fugit în pustie, unde are un loc pregătit de Dumnezeu, ca să fie hrănită acolo o mie două sute șaizeci de zile. Apocalipsa 12:6.

Și femeii i s-au dat două aripi ale unui vultur mare, ca să zboare în pustie, în locul ei, unde este hrănită o vreme, vremi și jumătate de vreme, departe de fața șarpelui. Apocalipsa 12:14.

Și i s-a dat o gură care rostea cuvinte mari și blasfemii; și i s-a dat putere să acționeze patruzeci și două de luni. Apocalipsa 13:5.

Aceste șapte referințe directe prezintă diferite caracteristici profetice specifice Romei. În acele pasaje, Roma este revelată. Sora White adaugă că aceste perioade sunt, de asemenea, reprezentate ca „trei ani și jumătate sau 1260 de zile”. Nu se găsesc nici „trei ani și jumătate”, nici „o mie două sute șaiszeci de zile” în Biblie. Sora White nu face decât să aplice în mod corespunzător calculul celor șapte referințe.

În capitolul 13 (versetele 1-10) este descrisă o altă fiară, „asemănătoare cu un leopard”, căreia balaurul i-a dat „puterea lui, scaunul lui de domnie și o mare autoritate.” Acest simbol, așa cum au crezut cei mai mulți protestanți, reprezintă papalitatea, care a succedat la puterea, scaunul de domnie și autoritatea deținute odinioară de vechiul Imperiu Roman. Despre fiara asemănătoare cu leopardul se declară: „I s-a dat o gură care rostea lucruri mari și hule.... Și și-a deschis gura în hulă împotriva lui Dumnezeu, ca să hulească Numele Lui, cortul Lui și pe cei ce locuiesc în cer. Și i s-a dat să facă război cu sfinții și să-i biruiască; și i s-a dat stăpânire peste orice seminție, limbă și neam.” Această profecie, care este aproape identică cu descrierea cornului celui mic din Daniel 7, se referă, neîndoielnic, la papalitate.

"I s-a dat putere să continue timp de patruzeci și două de luni." Și, zice profetul: "Am văzut unul dintre capetele lui ca și cum ar fi fost rănit de moarte." Și iarăși: "Cel ce duce în robie va merge în robie; cel ce ucide cu sabia trebuie să fie ucis cu sabia." Cele patruzeci și două de luni sunt aceleași cu "o vreme, vremi și jumătatea unei vremi", trei ani și jumătate, sau 1260 de zile, din Daniel 7 — timpul în care puterea papală urma să asuprească poporul lui Dumnezeu. Această perioadă, așa cum s-a arătat în capitolele precedente, a început odată cu supremația papalității, în anul 538 d.Hr., și s-a încheiat în 1798. Atunci papa a fost luat captiv de armata franceză, puterea papală a primit rana de moarte, iar profetia s-a împlinit: "Cel ce duce în robie va merge în robie." Marea Controversă, 439.

În virtutea autorității inspirate de a considera, de asemenea, trei ani și jumătate drept „timpul” care „dezvăluie” Roma, apar alte referințe biblice la Roma.

Dar vă spun în adevăr, erau multe văduve în Israel în zilele lui Ilie, când cerul a fost închis trei ani și șase luni, când a fost o mare foamete în toată țara. Luca 4:25.

Cei trei ani și jumătate ai lui Ilie pun în legătură perioada cu Izabela, care este simbolul Romei papale în Biserica din Tiatira.

Totuși am câteva lucruri împotriva ta, pentru că tu îngădui femeii aceleia, Izabela, care își zice proorociță, să învețe și să amăgească pe robii Mei să se desfrâneze și să mănânce din cele jertfite idolilor. Și i-am dat răgaz să se pocăiască de curvia ei; dar ea nu s-a pocăit. Apocalipsa 2:20, 21.

„Timpul” acordat celei de-a patra Biserici, reprezentată de Izabela, este totodată un „spațiu”.

Ilie era un om supus acelorași slăbiciuni ca și noi și s-a rugat cu stăruință să nu plouă; și n-a plouat pe pământ vreme de trei ani și șase luni. Iacov 5:17.

Comentând asupra faptului că perioada de patruzeci și două de luni este aceeași cu perioada de o mie două sute șaiszeci de zile, Sora White identifică această perioadă drept „acele zile”, la care S-a

referit Hristos.

Perioadele menționate aici — „patruzeci și două de luni” și „o mie două sute șaiszeci de zile” — sunt aceleași, reprezentând deopotrivă perioada în care Biserica lui Hristos avea să sufere asuprire din partea Romei. Cei 1260 de ani ai supremației papale au început în anul 538 d.Hr. și, în consecință, aveau să se încheie în 1798. Atunci o armată franceză a intrat în Roma și l-a făcut prizonier pe papă, iar acesta a murit în exil. Deși curând după aceea a fost ales un nou papă, ierarhia papală nu a mai fost de atunci în stare să exercite puterea pe care o deținuse mai înainte.

Persecuția Bisericii nu a continuat de-a lungul întregii perioade a celor 1260 de ani. Dumnezeu, în îndurarea Sa față de poporul Său, a scurtat timpul încercării lor de foc. Prevestind "marea strâmtorare" ce avea să vină asupra Bisericii, Mântuitorul a spus: "Dacă zilele acelea n-ar fi fost scurtate, nicio făptură n-ar fi scăpat; dar, din pricina celor aleși, zilele acelea vor fi scurtate." Matei 24:22. Prin influența Reformei, persecuția a luat sfârșit înainte de 1798. Marea Luptă, 266.

Hristos și Sora White identifică expresia „acelor zile” ca „timpul” care identifică Roma papală. Când Daniel, în versetul treizeci și unu al capitolului unsprezece, vorbește despre prigoana care a urmat așezării papalității pe tronul pământului, el numește acel timp de prigoană „multe zile”.

Și oști se vor ridica de partea lui; ele vor pângări Sfântul Locaș, cetățuia, vor înlătura jertfa necurmată și vor așeza urâciunea pustiirii. Pe cei ce se vor purta nelegiuit împotriva legământului îi va amăgi prin lingușiri; dar poporul care își cunoaște Dumnezeul va fi tare și va săvârși isprăvi. Cei pricepuți dintre popor vor învăța pe mulți; totuși vor cădea de sabie și de foc, prin robie și prin jaf, multe zile. Daniel 11:31-33.

Roma este descoperită în legătură cu timpul profetic care îi este asociat; de aceea Pavel spune că omul păcatului va fi descoperit la „vremea lui”. Faptul că Roma stabilește viziunea — pe care, dacă nu o cunoaștem, pierim — explică de ce acel timp profetic este reprezentat atât de des și în atâtea feluri, căci Dumnezeu „nu repetă lucruri care nu au mare însemnătate”. În versetele precedente este, de asemenea, marcat sfârșitul perioadei de timp.

Și cei înțelepți dintre popor îi vor învăța pe mulți; totuși vor cădea prin sabie și prin flacăra, prin robie și prin jaf, multe zile. Iar când vor cădea, vor primi un mic ajutor; dar mulți li se vor alipi prin lingușiri. Și unii dintre cei înțelepți vor cădea, ca să-i încerce, să-i curățească și să-i albească, până la vremea sfârșitului; căci încă este pentru o vreme hotărâtă. Daniel 11:33-35.

"Vremea sfârșitului" "este încă pentru o vreme hotărâtă." Cuvântul ebraic pentru "appointed" este "moed" și înseamnă un timp fixat sau o întâlnire. Relevanța și importanța profetică ale "vremii hotărâte" în cartea lui Daniel sunt evidențiate de frecvența cu care este menționată. Foarte puțini adventiști laodiceeni, dacă există vreunul, recunosc că 1989 a fost o "vreme a sfârșitului" și, prin urmare, 1989 a fost o vreme hotărâtă. A fost un termen stabilit de Dumnezeu, când El avea să desigileze cunoașterea pentru mișcarea celor o sută patruzeci și patru de mii. Din acest motiv, cartea lui Daniel aduce mărturie că "vremea hotărâtă" marchează sosirea "vremii sfârșitului". În Daniel 8, acest simbol profetic este prezentat.

Și am auzit glasul unui om între malurile Ulaiului, care a strigat și a zis: «Gavriil, fă-l pe omul acesta să înțeleagă vedenia.» Atunci el s-a apropiat de locul unde mă aflam; și, când a venit, m-am înspăimântat și am căzut cu fața la pământ; dar el mi-a zis: «Înțelege, fiule al omului, că vedenia este pentru vremea sfârșitului.» Iar pe când vorbea el cu mine, am fost cufundat într-un somn adânc, cu fața la pământ; dar m-a atins și m-a ridicat în picioare. Și a zis: «Iată, te voi face să cunoști ce va fi la sfârșitul de pe urmă al mâniei; căci la vremea hotărâtă va fi sfârșitul.» Daniel 8:16-19.

Ca în capitolul unsprezece, cuvântul „sfârșit”, din expresia „timpul sfârșitului”, în aceste versete, este un alt cuvânt ebraic decât acela tradus prin „hotărât”. „Timpul sfârșitului” reprezintă o perioadă care începe la „vremea hotărâtă”. „Vremea hotărâtă” (moed) este un soroc, iar „timpul sfârșitului” (cuvântul ebraic „gets”) este o perioadă de timp, care începe la vremea hotărâtă. Este „timpul” care descoperă Roma, iar acel „timp” este atât de important, încât sfârșitul acelei perioade de timp, precum și perioada care urmează sfârșitului aceluși timp, sunt mărturisite de mai mulți martori. În versetul douăzeci și patru al capitolului unsprezece din Daniel, Roma păgână este identificată ca stăpânind lumea pentru un „timp”.

Un "timp" simbolic este de trei sute șazeci de ani, deoarece un an biblic are trei sute șazeci de zile. Roma păgână a stăpânit "un timp", iar Roma papală a stăpânit "o vreme, vremi și jumătate de vreme". Roma modernă stăpânește pe durata unui "ceas" simbolic sau a "patruzeci și două de luni" simbolice. Nu mai există timp profetic după 1844, așadar "ceasul" și "patruzeci și două de luni" reprezintă perioada de la iminenta lege duminicală până la închiderea timpului de probă al omenirii. Însă Roma păgână a stăpânit în mod suprem de la bătălia de la Actium, în anul 31 î.Hr., până când Constantin a mutat capitala imperiului la Constantinopol, în anul 330. Știm că versetele următoare vorbesc despre Roma păgână, întrucât Hristos este prezentat ca "prințul legământului" care "va fi frânt" atunci când a fost răstignit. Puterea care stăpânea atunci era Roma păgână, astfel încât versetele pe care le vom privi acum identifică Roma păgână.

Și în locul lui se va ridica un om disprețuit, căruia nu i se va da onoarea împărăției; dar el va veni pașnic și va dobândi împărăția prin lingușiri. Și cu oștiri ca un potop vor fi măturate dinaintea lui și zdrobite; da, chiar și căpetenia legământului. Și după ce se va încheia un legământ cu el, va lucra cu înșelăciune; căci se va ridica și se va întări cu puțini oameni. Va intra pașnic chiar în locurile cele mai îmbelșugate ale provinciei; și va face ceea ce părinții lui n-au făcut, nici părinții părinților lui; va împărți între ei prada, jaful și bogățiile; da, și își va pune la cale uneltirile împotriva cetățitorilor întărite, până la o vreme. Daniel 11:21-24.

Cuvântul „against” din ultima expresie a versetelor înseamnă, de fapt, „from”, iar versetul afirmă că Roma păgână va domni (își va plănui uneltirile) „din” fortăreața sa (Cetatea Romei) timp de trei sute șazeci de ani.

'VERSETUL 24. Va intra în pace chiar în cele mai grase locuri ale provinciei: și va face ceea ce părinții lui nu au făcut, nici părinții părinților lui; va împărți între ei prada, jaful și bogățiile: da, își va pune la cale uneltirile împotriva cetățitorilor întărite, până la o vreme.'

Modul obișnuit în care națiunile, înainte de epoca Romei, puneau stăpânire pe provincii de preț și pe teritorii bogate era prin război și cucerire. Roma avea acum să facă ceea ce nu se făcuse nici de către părinți, nici de către părinții părinților: să primească aceste dobândiri prin mijloace pașnice. Se inaugura acum obiceiul, până atunci nemaiauzit, ca regii să-și lase prin legat testamentar regatele romanilor. Roma a intrat în posesia unor întinse provincii în acest fel.

Și cei care astfel au ajuns sub stăpânirea Romei au dobândit nu puțin folos din aceasta. Au fost tratați cu blândețe și îngăduință. Era ca și cum prada și bunurile de război le-ar fi fost împărțite. Erau ocrotiți de dușmanii lor și își aflau odihna în pace și siguranță sub egida puterii romane.

Pentru porțiunea din urmă a acestui verset, episcopul Newton propune interpretarea potrivit căreia este vorba de a urzi mașinațiuni din cetăți întărite, în loc de împotriva lor. Acest lucru l-au făcut romanii din puternica fortăreață a orașului lor cu șapte coline. „Chiar pentru un timp”; fără îndoială un timp profetic, 360 de ani. De la ce punct trebuie datați acești ani? Probabil de la evenimentul adus în vedere în versetul următor.

VERSETUL 25. Și își va stârni puterea și curajul împotriva împăratului de la miazăzi cu o mare oaste; iar împăratul de la miazăzi va fi stârnit la bătălie cu o oaste foarte mare și puternică; dar nu va rămâne în picioare, căci se vor urzi uneltiri împotriva lui.

„Prin versetele 23 și 24 suntem aduși dincoace de alianța dintre iudei și romani, 161 î.Hr., până la vremea când Roma dobândise stăpânire universală. Versetul aflat acum înaintea noastră aduce în atenție o campanie viguroasă împotriva împăratului de la miazăzi, Egiptul, precum și desfășurarea unei bătălii însemnate între armate mari și puternice. Au avut loc asemenea evenimente în istoria Romei cam în această perioadă? — Au avut. Războiul a fost războiul dintre Egipt și Roma; iar bătălia a fost bătălia de la Actium. Să aruncăm o scurtă privire asupra împrejurărilor care au dus la acest conflict.” Uriah Smith, *Daniel and the Revelation*, 271–273.

În versetele următoare, Daniel face din nou referire la vremea hotărâtă și la sfârșit.

Și el își va stârni puterea și curajul împotriva regelui de la miazăzi cu o mare oaste; iar regele de la miazăzi va fi stârnit la luptă cu o oaste foarte mare și puternică; dar nu va sta în picioare, căci vor pune la cale uneltiri împotriva lui. Da, cei ce mănâncă din porția lui de bucate îl vor nimici, și oastea lui va fi copleșită; și mulți vor cădea uciși. Și inimile acestor doi regi vor fi îndreptate spre a face rău, și vor grăi minciuni la aceeași masă; dar nu va izbuti, căci încă sfârșitul va fi la vremea hotărâtă. Apoi se va întoarce în țara lui cu mari bogății; iar inima lui va fi împotriva legământului sfânt; și va face isprăvi, și se va întoarce în țara sa. La vremea hotărâtă se va întoarce și va veni spre miazăzi; dar nu va fi ca cea dintâi, nici ca cea din urmă. Daniel 11:25-29.

În capitolul al optulea, Gabriel a indicat că „chazon”, vedenia celor două mii cinci sute douăzeci de ani, avea să se încheie la vremea hotărâtă, iar apoi avea să înceapă perioada reprezentată de „vremea sfârșitului”. În acest pasaj, vremea hotărâtă este sfârșitul celor trei sute șaiszeci de ani în care Roma păgână avea să stăpânească lumea în mod suprem. În acest pasaj nu există „vremea sfârșitului”, căci nu era nimic pecetluit care urma să fie despecetluit la sfârșitul acelei perioade a

istoriei.

În capitolul opt din Daniel, viziunea despre „sfârșitul de pe urmă” al indignării, care era perioada de două mii cinci sute douăzeci de ani și care s-a încheiat în același timp cu cei două mii trei sute de ani, a fost pecetluită până la „vremea sfârșitului”, căci în 1844, care era vremea hotărâtă pentru ambele viziuni, lumina celui de-al treilea înger a fost desigilată. În Daniel unsprezece, versetele treizeci până la treizeci și șase, la sfârșitul „primei indignări” din 1798, trebuia să existe o perioadă reprezentată ca „vremea sfârșitului”, când lumina primului înger a fost desigilată. Prin urmare, profeția de timp a Romei păgâne nu a avut o vreme a sfârșitului, ci numai o vreme hotărâtă, care identifica momentul în care cei trei sute șazeci de ani se încheiau; însă vremea hotărâtă din 1798 și vremea hotărâtă din 1844 au desigilat amândouă un mesaj care trebuia să fie înțeles în perioada reprezentată ca „vremea sfârșitului”.

Roma este revelată așa cum este reprezentată profetic în cadrul timpului ei profetic. "O vreme, vremuri și o jumătate de vreme", "patruzeci și două de luni", "o mie două sute șazeci de zile" și "trei ani și jumătate" sunt câteva dintre diversele simboluri care reprezintă perioada în care papalitatea a domnit în Evul Întunecat. Perioada de timp care leagă mișcarea millerităților de mișcarea celor o sută patruzeci și patru de mii este de o sută douăzeci și șase de ani. O sută douăzeci și șase este, de asemenea, un simbol al celor o mie două sute șazeci de zile, căci este o zeciuală, sau a zecea parte, din acea perioadă. Cei o sută douăzeci și șase de ani de la răzvrătirea din 1863 până la timpul rânduit în 1989 identifică anul 1989 drept întâlnirea rânduită de Dumnezeu cu poporul Său din timpul sfârșitului.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

Cum să cercetăm Scripturile? Să înfigem, unul după altul, țărșii doctrinei noastre și apoi să încercăm să facem ca întreaga Scriptură să se potrivească opiniilor noastre stabilite, sau să ne aducem ideile și vederile la Scripturi și să ne măsurăm teoriile din toate părțile după Scripturile adevărului? Mulți care citesc și chiar predau Biblia nu înțeleg prețiosul adevăr pe care îl predau sau îl studiază. Oamenii întrețin erori, deși adevărul este clar trasat, iar dacă și-ar aduce doctrinele la Cuvântul lui Dumnezeu și n-ar citi Cuvântul lui Dumnezeu în lumina doctinelor lor, spre a-și dovedi corectitudinea ideilor, n-ar umbla în întuneric și orbire și n-ar cultiva eroarea. Mulți dau cuvintelor Scripturii un înțeles care se potrivește propriilor opinii și se înșală pe ei înșiși și îi amăgesc pe alții prin interpretările lor greșite ale Cuvântului lui Dumnezeu. Când ne apucăm de studiul Cuvântului lui Dumnezeu, ar trebui s-o facem cu inimi smerite. Orice egoism, orice iubire de originalitate, trebuie lăsate deoparte. Opiniile îndelung prețuite nu trebuie socotite infailibile. Refuzul iudeilor de a-și părăsi tradițiile îndelung statornicite s-a dovedit a fi ruina lor. Ei erau hotărâți să nu vadă nicio fisură în propriile opinii sau în expunerile lor asupra Scripturilor; însă, oricât de îndelung ar fi întreținut oamenii anumite vederi, dacă ele nu sunt susținute în mod clar de Cuvântul scris, trebuie lepădate.

Cei care doresc sincer adevărul nu se vor da înapoi să-și expună pozițiile spre cercetare și critică și nu vor fi supărați dacă opiniile și ideile lor sunt contrazise. Acesta era duhul prețuit între noi cu patruzeci de ani în urmă. Ne adunam împovărați în suflet, rugându-ne ca să fim una în credință și în doctrină; căci știam că Hristos nu este împărțit. Se lua câte un punct pe rând ca

subiect al cercetării. Solemnitatea caracteriza aceste adunări de cercetare. Scripturile erau deschise cu un simțământ de evlavie. Adesea posteam, pentru a fi mai bine pregătiți să înțelegem adevărul. După rugăciune stăruitoare, dacă vreun punct nu era înțeles, era discutat, iar fiecare își exprima liber părerea; apoi ne plecam din nou în rugăciune, și cereri stăruitoare se înălțau la cer ca Dumnezeu să ne ajute să vedem ochi în ochi, ca să fim una, așa cum Hristos și Tatăl sunt una. Multe lacrimi au fost vărsate. Dacă un frate muștra pe altul pentru încetineala lui la pricepere, că nu înțelegea un pasaj așa cum îl înțelegea el, cel muștrat îl lua apoi pe fratele său de mână și spunea: „Să nu-L întristăm pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu. Isus este cu noi; să păstrăm un duh smerit și învățabil”; iar fratele căruia i se vorbea spunea: „Iartă-mă, frate, ți-am făcut o nedreptate.” Apoi ne plecam iarăși într-o altă vreme de rugăciune. Am petrecut multe ore în felul acesta. De obicei nu studiam împreună mai mult de patru ore deodată, totuși uneori întreaga noapte era petrecută în cercetare solemnă a Scripturilor, pentru ca să înțelegem adevărul pentru vremea noastră. În anumite ocazii Duhul lui Dumnezeu venea peste mine, iar părțile dificile erau lămurite prin calea rânduită de Dumnezeu, și atunci era o armonie desăvârșită. Eram cu toții de o singură minte și de un singur Duh.

Ne-am străduit din răzputeri ca Scripturile să nu fie răstălmăcite spre a se potrivi părerilor nimănui. Am încercat să facem ca deosebirea dintre noi să fie cât mai mici, neinsistând asupra punctelor de importanță secundară, asupra cărora existau păreri diferite. Dar povara fiecărui suflet era să aducă între frați o stare de lucruri care să răspundă rugăciunii lui Hristos ca ucenicii Săi să fie una, așa cum El și Tatăl sunt una. Câteodată unul sau doi dintre frați se ridicau cu încăpățănare împotriva punctului de vedere prezentat și dădeau curs simțămintelor firești ale inimii; dar când această dispoziție se arăta, suspendam cercetările și întrerupeam întrunirea, pentru ca fiecare să aibă prilejul de a merge la Dumnezeu în rugăciune și, fără a sta de vorbă cu alții, să studieze punctul de divergență, cerând lumină din cer. Ne despărțeam cu manifestări de bunăvoință, pentru a ne reîntâlni cât mai curând posibil pentru continuarea cercetării. Uneori puterea lui Dumnezeu venea peste noi într-un mod vădit, iar când lumina limpede descoperea punctele de adevăr, plângeam și ne bucuram împreună. Îl iubeam pe Isus; ne iubeam unii pe alții.

În acele zile Dumnezeu a lucrat pentru noi, iar adevărul era de mare preț pentru sufletele noastre. Este necesar ca unitatea noastră de astăzi să fie de un caracter care să treacă testul încercării. Suntem aici în școala Învățătorului, pentru a fi instruiți pentru școala de sus. Trebuie să învățăm să răbdăm dezamăgirea într-un mod asemenea lui Hristos, iar lecția învățată prin aceasta va fi de mare importanță pentru noi.

„Avem multe lecții de învățat și multe, multe de dezvățat. Numai Dumnezeu și cerul sunt infailibili. Cei care cred că nu vor trebui niciodată să renunțe la o concepție prețuită, că nu vor avea niciodată prilejul de a-și schimba o opinie, vor fi dezamăgiți. Atâta vreme cât ne ținem de propriile noastre idei și opinii cu o stăruință hotărâtă, nu putem avea unitatea pentru care S-a rugat Hristos.” Review and Herald, 26 iulie 1892.